

ת"פ 21435/06/19 - מדינת ישראל נגד אחמד סנדוקה (עציר) - עניינו הסתיים, בלאל דיאב (עצור/אסיר בפיקוח)

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 21435-06-19 מדינת ישראל נ' סנדוקה(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 188952/2019

בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לארי-בבלי
מאשימה מדינת ישראל באמצעות תביעות ירושלים
נגד
נאשמים
1. אחמד סנדוקה (עציר) - עניינו הסתיים
2. בלאל דיאב (עצור/אסיר בפיקוח) באמצעות ב"כ עו"ד
עומיר מריד

החלטה

- מונחת בפניי בקשת המאשימה להורות על תיקון כתב האישום, על דרך הוספתו של הנאשם 1 (להלן- **אחמד**) לרשימת עדי התביעה, וזאת לאחר שהורשע ונגזר דינו.
- נגד אחמד והנאשם 2 הוגש כתב אישום, המייחס להם ביצוע עבירות גניבת רכב בצוותא חדא, לפי סעיף 413ב + 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- **חוק העונשין**). ההליך הפלילי בעניינם של השניים החל עם הגשת כתב האישום במסגרת "יום מוקד" בפני כב' השופט ש' הרבסט. ביום 31.5.20 הודה אחמד במיוחס לו בכתב האישום, וביום 30.11.20 נגזר דינו ל-12 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. מנגד, הנאשם 2 כפר במיוחס לו בכתב האישום, שאז הועבר הדיון בעניינו לטיפול לזכר שמיעת ראיות.
- ביום 8.12.20 התקיים בעניינו של הנאשם 2 דיון לפי סעיף 144 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן- **חסד"פ**), בגדרו כפר הנאשם 2 כפירה כללית ועמד על העדת כלל עדי התביעה. דיוני ההוכחות נקבעו לימים 15.2.2021 ו-24.2.2021.
- ביום 3.2.21 הוגשה הבקשה שבפניי, ולפיה מתבקש בית המשפט להורות על תיקון כתב האישום, על דרך הוספתו של אחמד כעד תביעה במשפטו של הנאשם 2. לשיטת המאשימה, אין בתיקון המתבקש משום עיוות דין או פגיעה בהגנתו, וזאת בשים לב כי טרם החלה שמיעת הראיות, וממילא קו הגנתו של הנאשם 2 לא פורט והוא כפר כפירה כללית.
- הנאשם 2 התנגד לבקשה. לשיטתו, התנהלות המאשימה פוגעת בהגנתו של הנאשם פגיעה ממשית. נטען כי

אמירותיו של אחד במשטרה היו ידועות למאשימה, אשר סברה כי אין בהן כדי לסבך את הנאשם 2, ומשכך אין היא יכולה לעשות בהן כעת שימוש כנגדו. מכל מקום, נטען כי הודאתו של אחד הינה "אך בעניינו שלו בלבד, ואין לה נפקא מינא על חלקו של הנאשם" (ס' 12 לתגובה).

דין והכרעה

6. לאחר בחינה, אני סבורה כי דין הבקשה להתקבל.

7. המאשימה סמכה את בקשתה על סעיף 92(א) לחסד"פ שעניינו בתיקון כתב האישום לאחר תחילת המשפט, אולם דומה כי פתרון לסוגיה שבפתיח מצוי באופן ברור ומפורש בסעיף 155(א)(1) לחסד"פ המורה כדלקמן:

(א) נאשמו כמה נאשמים בכתב אישום אחד ומהם הודו בעובדות שיש בהן כדי הרשעתם ומהם שלא הודו בכך, לא יגזור בית המשפט את דינם של הנאשמים שהודו לפני שנסתיים בירור המשפט של הנאשמים שלא הודו; ואולם -
(1) נאשם שהודה כך, והתובע או הסניגור מודיעים שהוא ייקרא להעיד במשפטם של יתר הנאשמים, לא יעיד אלא לאחר שנגזר דינו;

8. סעיף 155 לחסד"פ מלמד אותנו על כלל, לפיו במצב דברים רגיל, בו נאשמו כמה נאשמים באותו כתב אישום, ואחד מהם מודה במיוחד לו, לא יגזור בית המשפט את עונשו של הנאשם המודה עד בירור אשמתם של יתר הנאשמים. הובהר כי "תכליתו של כלל סטטוטורי זה להבטיח, כי נאשם שהודה לא יעיד במשפט בעד או נגד חברו השותף בטרם נגזר דינו, מחשש להטיית עדותו בשל שיקול זר שעניינו הפקת תועלת עצמית לצורך גזר-דינו שטרם ניתן" (בגץ 11339/05 **מדינת ישראל נ' בית המשפט המחוזי בבאר שבע** (פורסם בנבו, 8.10.06), פס' 6 לפסק דינה של השופטת פרוקצ'יה). לצד הכלל האמור, נקבע מפורשות כי ככל שמי מהצדדים מבקש להעיד את הנאשם המודה במשפטם של יתר הנאשמים, שאז תתאפשר העדתו אך לאחר שנגזר דינו. ראוי להדגיש לעניין זה כי די בהודעה על ידי מי מהצדדים על מנת לגזור את עונשו של הנאשם המודה, ולהביאו לעדות במשפטם של האחרים.

9. בנסיבות העניין שבפניי קל להיווכח כי לאור הודאתו של אחד בכתב האישום, כמו גם גזירת עונשו זה מכבר, אין מניעה מהותית מהוספתו לרשימת עדי התביעה במשפטו של הנאשם 2. אכן, נכון היה אם המאשימה הייתה מודיעה על כוונתה להעיד את אחד במסגרת משפטו של הנאשם 2 כבר עם הודאתו בכתב האישום ביום 31.5.20. ואולם, נראה כי ממילא אף באי כוחו לא התנגדו לגזור את דינו של אחד עוד בטרם הורשע הנאשם 2, ומשכך נגזר דינו כדין (ראו והשוו: ע"פ 2519/10 **בראנס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 3.2.11); דנ"פ 173/20 **גודובסקי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.4.2020), פס' 14). מכל מקום, בהינתן מצב הדברים הנוכחי, אין מניעה מלהעיד את אחד במסגרת משפטו של הנאשם 2 (ראו גם: ת"פ (מחוזי ב"ש) 57320-02-16 **מדינת ישראל נ' אנטונוב** (פורסם בנבו, 13.2.17)). מסקנה זו מתחזקת עוד יותר בשים לב לכך שעונשו של אחד הושט על ידי כב' השופט הרבסט, כך שמותב זה כלל

לא נחשף לפרטים הנוגעים לאחמד שימש עד תביעה במשפטו של הנאשם 2.

10. זאת ועוד; אף בחינת הבקשה בפריזמת הוראת סעיף 92(א) לחסד"פ מובילה למסקנה זוהה. הוראה זו קובעת כי בית המשפט רשאי להורות על תיקון כתב האישום, בכל שלב שלאחר תחילת המשפט, "ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן". כידוע, זה מכבר נפסק כי דרישה זו כוללת שני יסודות: "היסוד האחד הוא טכני דיוני, דהיינו, הזדמנות סבירה העומדת לרשות הנאשם להתנגד להבאת ראיות לענין עובדות שאינן מוזכרות בכתב האישום, לחקור עדים, ולהביא ראיות משלו. היסוד האחר הוא עניני מהותי, דהיינו הזדמנות סבירה העומדת לרשות הנאשם לפתח ולייצב קו הגנה כנגד אישום שאינו מופיע בכתב האישום, אך העולה מתוך העובדות שהובאו לפני בית המשפט" (ע"פ 63/79 עוזר נ' מדינת ישראל, פ"ד לג(3) 606 (1979); ע"פ 5019/09 דביר חליוה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.8.13), פס' 25).

יישומם של העקרונות שהובאו לעיל מוביל לקבלת הבקשה. כך, בעניינו של הנאשם 2 טרם החלה שמיעת הראיות, ומשכך ברי כי מבחינה דיונית עומדת לרשות הנאשם 2 הזדמנות להיערך כראוי לחקירות העדים ושמיעת הראיות. מעבר לכך, אני סבורה כי אין בתיקון האמור כדי לפגום בזכותו של הנאשם לפתח קו הגנה, וזאת בשים לב כי קו הגנתו של הנאשם 2 טרם הוברר והוא הסתפק עד כה בכפירה כללית בלבד, מבלי לחשוף הגנתו. מכל מקום, ברור כי הודעותיו של אחמד במשטרה הן חלק מחומר החקירה שהועבר לנאשם 2, ואין באמור בהן משום חידוש. עולה אפוא כי אין בקבלת הבקשה ותיקון כתב האישום משום פגיעה בהגנת הנאשם או עיוות דין בעניינו.

11. נוכח האמור לעיל, דינה של הבקשה להתקבל. כתב האישום יתוקן על דרך הוספתו של אחמד כעד תביעה במשפטו של הנאשם 2.

12. תשומת לב המאשימה להחלטתי מיום 8.12.21, בגדרה נקבע כי עליה להודיע להגנה את סדר הבאת העדים במועדי ההוכחות שנקבעו.

13. מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ה שבט תשפ"א, 07 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.